СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXVIII. Ч. 60. Джерзи Сити, Н. Дж., пятниця, 14, березня, 1930. VOL. XXXVIII. No. 60. Jersey City, N. J., Friday, March 14, 1930. THREE CENTS.

ЖІНКИ СТАЮТЬ В ОБОРОНІ ПРОГИБІЦІЇ

ВАШИНҐТОН. — Перед Судейським Комітетом Конгресу зізнавали визначні жінки в справі прогибіції й твердили згідно, що завдяки прогибіції збільшився добробут та стало на загал краще жити ніж до часу заведення прогибіції.

Всі жінки були проти зміни прогибіційного закона. Зізнаючі представляли жіночі організації в силі 12,000,000 членів.

Крім них надіслали свої письма жінки Едисона й Форда, в яких вони попирали прогибіцію.

АДВОКАТИ ПРОТИ 18-ТОЇ ПОПРАВКИ.

НЮ ЙОРК. — По двоїлітних студіях рішив спеціяльний комітет адвокатів 6 голосами проти 1-го, що 18-ту поправку ратифіковано незаконно, бо вона нарушує 10-ту поправку конституції. Ту свою ухвалу подасть комітет до відома Найвищого Суду Злучених Держав.

НЕ ЗЛИЙ ЗАРОБОК.

НЮ ЙОРК. — Меджістрейт Альберт Віталє признався, що заробив на протязі свого чотирохлітнього урядовання $165,000. Але твердить, що доробився майна на спекуляції.

Віталє відповідає тепер перед судом за $20,000, які побрав від відомого ґемблера-мілionера Ротштайна й за инші подібні позички, які уважають за хабарі.

ЖІНКА ЯК БРОКЕР І ОБМАНЕЦЬ.

НЮ ЙОРК. — Мисс Маргарет Е. Мек Кен є першою жінкою, яка стала брокером на Вол стріт. Тепер засуджено її на вязничну кару від 5 до 10 літ за обманства, які виносять 450 тисяч долярів.

Є ДОВОЛІ МІСЦЯ ПІД БІГУНОМ.

ДУНЕДЕН (Нова Зеляндія). — Запитали Бирда про конфлікт, який зайде між Великою Британією і Злученими Державами щодо відкритих земель під полудневим бігуном. Бирд заявив, що не буде тут ніякого непорозуміння. Він просив британський уряд дозволу осісти на британських землях і полювати на тюлені, а для Злучених Держав заняв він нові землі. Тим усім, казав Бирд, нема чого журитися, бо під бігуном є доволі місця для кождого.

ДУМАЛИ, ЩО НАВІЗ ЗОЛОТА.

ДУНЕДЕН (Нова Зеляндія). — Всі оглядають з повагою корабель, яким приїхав Бирд, бо розійшлася вістка, що цілий цей корабель наладований золотом. Коли про це донесено Бирдови, він сердечно розсміявся і заявив, що експедиція є по вуха в довгах, але потішається, що їй вдається покрити кошти.

ҐРІН БОРОНИТЬ ЛУЇСА.

ІНДІЯНАПОЛІС. — Вилєм Ґрін, президент Американської Федерації Праці, повідомив делегатів майнерської конвенції, що він не приняв запрошення від відламку майнерів, які радять у Спринґфилд, і прибуде до Індіянаполіс, щоби взяти участь в нарадах законної конвенції.

ЗГИНУВ СЛАВНИЙ ЛЕТУН.

ОТАВА (Канада). — Наслідком дефекту машини злетів наго на землю славний з часів світової війни летун Вилєм Джордж Баркер і згинув на місці. Підчас війни знищив він 52 ворожі літаки. Мав 35 літ і рангу полковника.

БЕКЕРА ЗВІЛЬНИЛИ.

ОБОРН (Ню Йорк). — Присяжні судді радили 22 години над вязнем Максом Бекером, обжалованим за вбивство вязничного сторожа Джорджа Дурифолда. Бекера звільнено від вини і кари. Та він вернув до тюрми, бо й без того має відсиджувати 30 літ.

Бекер подякував суддям за звільнення і заявив, що вони ніколи в життю не пожалують того кроку.

ЗАЛІСУЮТЬ СТЕЙТ.

ОЛБАНІ. — Стейтова комісія для залісення нюйорського стейту виробила проект, який передбачує видаток $20,000,000, призначений на залісення стейту на протязі 15 літ.

ЦЕНЗУС НА ЧУЖИНЦІВ.

ВАШИНҐТОН. — Сенатор Гефлин, демократ з Алабами, твердить, що це чужинці відбирають американським горожанам хліб і збільшують безробітя. Він вніс у сенаті резолюцію, якою домагається цензусу на чужинців і депортовання тих, котрі перебувають тут нелеґально. Гефлін додає, що в той спосіб зменшаться кадри злочинців і комуністів.

ДАЛІ АТАКУЄ ЗЛУЧЕНІ ДЕРЖАВИ.

БУЕНОС АЙРЕС. — Часопис „Ля Пренза" веде послідовну й завзяту кампанію проти Злучених Держав. У цілім ряді статей виказує наслідки мілітарної окупації на Гаїті, яка дає богаті посади Американцям, а населенню злидні. Тепер обжалове цей часопис Злучені Держави за пропаганду проти Арґентини. „Ля Пренза" подає, що по Европі розпущено вісти, що арґентинське мясо нездорове, бо походить від зараженої худоби. Рівнож хтось веде завзяту пропаганду проти арґентинського лену й овочів. Все це, каже „Ля Пренза", є ділом Злучених Держав, які хочуть позбутися арґентинського конкурента.

НА КУБІ СЛІПНУТЬ.

ГАВАНА. — Між студентами технольоґічного інституту вибухла епідемія сліпоти. Ніхто не знає причини хороби.

ЗАВОРУШЕННЯ НА УКРАЇНІ.

Подорожні з України, які прибули до Варшави, оповідають, що повстанці атакують казарми і військові склади. Війська червоної армії не роблять ніякого спротиву і приключуються до повстанців. Правительство вислало кілька козацьких полків з наказом безпощадного здавлення повстання.

ЦУКОР З ДЕРЕВА.

Професор Беркович у Берліні відкрив секрет, на основі якого можна виробляти цукор з дерева. Він заявляє, що до свого відкриття прийшов по напруженій 14-літній праці. Пруське міністерство рільництва провірило цей цукор і задоволене з висліду провірки. Ціна цього цукру далеко нижча від звичайного цукру. Специялісти думають, що цей винахід викличе переворот у цукровім промислі.

ВИЛІЗЛО ШИЛО З МІШКА.

У селі Мишині під Коломиєю минулої осені з воза учительки М. Григорцевої хтось украв валізу повну костюмів та білля. Довший час не вдалось злодія відшукати. Аж недавно ця учителька пізнала в школі на своїй учениці, доньці селянина Мирошока-Цьомака, спідничку, перероблену з її сукні. В цю справу вмішалась поліція і при ревізії в хаті Мирошока-Цьомака віднайшла валізу з гардеробою учительки та ще й инші крадені річи, як упряж на коні, лямпи, дамські торбинки, а навіть крадені кури, годовані на стриху, щоби їх ніхто не бачив і не пізнав.

ПАРЦЕЛЯЦІЯ.

Минулого року розпарцельовано у львівській архиепархії частину церковних і парохіяльних ґрунтів, а ще більше в станиславівській епархії. В польських епархіях і в грекокат. перемиській епархії дотепер не парцельовано зовсім і там духовенство має ще нині ті земельні наділи, що мало їх за Австрії. Цього року приступлять всюди до дальшої парцеляції так, щоби парохам остало тільки по 15 до 30 гектарів землі, відповідно до якости ґрунту.

ПРИСУД У СПРАВІ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ У ЛЬВОВІ.

Польські часописи повідомляють, що апеляційний суд виготовив уже присуд у справі православної церкви у Львові при вул. Францішканській ч. 3. Присуд відкидає претенсію релігійного румунського фонду на Буковині та домагання признання права власности і віддання посілости; присуд засуджує той фонд на заплачення коштів спору. Апеляційний суд станув на становищі, що виступаючий з домаганням релігійний фонд не є ідентичний з давнім релігійним фондом на Буковині, ніколи не мав правної особовости, тому з боку фонду нема пасивної леґітимації та що цей фонд перестав дійсно істнувати з упадком Австрії. Остатній по ньому посілости згідно із Сан Жерменським договором перейшли на власність сукцесійних держав. Так на основі того присуду православна церква у Львові перейшла на власність польської держави.

ЗНАЙШОВСЯ 110-тий ЖЕРТВОДАВЕЦЬ З $100.

ТОВАРИСТВО „ЗГОДА", ВІДДІЛ 20 У. Н. СОЮЗА В ГЕМТРЕМК, МІШҐЕН, ПЕРЕСИЛАЮЧИ $100 НА ДІМ УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ, ПИШЕ:

НЕ ГОВОРІМ, ЩО ХОЧЕМО ВИЗВОЛЯТИ РІДНИЙ КРАЙ, КОЛИ НЕ ВИЗВОЛИМО З НУЖДИ ТИХ БОРЦІВ, ЩО СТАЛИ КАЛІКАМИ У БОРОТЬБІ З НАШИМИ ОКУПАНТАМИ. ДІМ УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ ПОВИНЕН ОБЄДНАТИ ВСІХ БОЙОВИКІВ, СЕБТО ТИХ, ЩО ДУМАЮТЬ ШЛЯХОМ БОРОТЬБИ ДОБИТИСЯ СВОЄЇ ДЕРЖАВИ. АЛЕ ТІ БОЙОВИКИ МУСЯТЬ ПАМЯТАТИ В ПЕРШУ ЧЕРГУ ЗА ТИХ, ЩО ВЖЕ БОРОЛИСЯ ЗА СВОЮ ДЕРЖАВУ И ТЕПЕР ІНВАЛІДАМИ СТАЛИ. ТОМУ БУДУЙМО ЧИМ СКОРШЕ ДІМ УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ ЯК ЗАХИСТ ДЛЯ НАШИХ НЕМІЧНИХ БОРЦІВ.

НАШУ ЖЕРТВУ ВИСЛАЛИ МИ ДО КРАЮ ЧЕРЕЗ:

OBYEDNANYE

P. O. Box 411, Philadelphia, Pa.

СОЮЗ НАРОДІВ ВІДКИНУВ СКАРГУ УКРАЇНЦІВ У РУМУНІЇ.

На основі вістки букарештенського „Курентула" повідомив Генеральний Секретаріят Союза Народів румунське міністерство закордонних справ, що Союз Народів відкинув скарги Українців з Румунії та їх жадання, щоби Союз Народів узяв ці скарги під дискусію.

ЕКЗОТИЧНА РОСЛИНА.

З Відня доносять, що один молодий учений досліджував якесь азійське тайне средство. Це средство є велика отруя, яку добувають з листків бамбусової рослини. Случайно дісталася мала скількість цього средства в уста ученого й викликала кровотоки внутреностей. Лише великому пожертвованню дікарів пощастилося вратувати молодого ученого.

ВИСТУП УКРАЇНСЬКОГО СОЦІЯЛ-ДЕМОКРАТИЧНОГО ПОСЛА ЮЛІЯ ГУСНАЯ В ПРАЗІ.

В робітничому домі в Празі відбуваються кожного тижня реферати на ріжні біжучі теми. На останньому зібранні виступив між иншими Юлій Гуснай, одинокий український посол до чеського сойму від соціял-демократичної партії і в дуже рішучий спосіб зажадав, щоби чеська соціял-демократична партія вирішила вже раз справу назви населення Закарпатської України. Запротестував проти назви „Русіни", як нічим неумотивованої, й іменем українського робітництва Закарпатської України жадав введення і признання назви: Підкарпатська Україна, підкарпатські Українці. Його виступ стрінувся з загальним признанням присутніх. Слід зазначити, що пос. Юлій Гуснай є шкільним інспектором у Береговї, а тепер в соймі засідає від соціял-демократичної партії в трох парляментарних комісіях, а саме, закордонних справ, просвітній і хліборобській.

БЕЗРОБІТТЯ В ПОЛЬЩІ ЗРОСТАЄ.

Дня 15. лютого в Польщі начислено 268,546 безробітних. Два тижні передтим цих безробітних було менше на 9,873 особи.

І В „НЕЗАЛЕЖНІЙ" ТАТАРІЇ АРЕШТУЮТЬ.

Радянська преса повідомляє, що в Самарі арештовано майже 100 осіб, обвинувачених у приналежности до тайної організації, яка мала на меті проголосити незалежність татарської держави. Між арештованими є також бувший командант самарського військового округа, Марчинов.

ТОРГОВЛЯ ЖИВИМ ТОВАРОМ.

З Кишинева доносять, що поліція викрила там міжнародну банду, яка доставляла закордонним домам розпусти дівчата. Ця банда вивезла з Бесарабії понад 200 дівчат. Цими днями зникла з міста одна 18-літна дівчина. Поліція ствердила, що дівчина ввійшла до одного складу старих убрань і відти пропав по ній слід. Зроблений трус у мешканню купчихи скріпив підозріння поліції, в наслідок чого заарештовано купчиху. Ця зрадила і прочих 10 спільників, яких рівнож заарештовано. Всі члени цеї банди є Жиди.

ХАРАКТЕРИСТИЧНИЙ ЛИСТ ЧЕРВОНОАРМІЙЦЯ.

„Дні" передруковують лист одного червоноармійця до родичів, у якому він пише: „Недавно я вислав Вам лист, який команда принесла мені готовий, виписаний на машині, а я мусів тільки переписати і підписати. У тамтім листі під примусом я писав те, що наказують писати про життя в червоній армії, а тепер передаю Вам свій лист і прошу не вірити мойому тамтому листові. Листи від „червоних борців" усі фальшиві і писані не їх руками.

„Прошу Вас, Родичі, не сійте на весну ані одного зайвого зерна, і не оріть одної зайвої пяди землі. Ввесь маєток, який у нас лишився, переведіть униве, бо коли що останеться, то і так міські робітники витиснуть з Вас. Як не засієте більше ніж Вам потрібно для прожитку, то доведете міських робітників до голоду і тоді вони, поголодівши, змінять свою політику супроти села. Комуністи хочуть забрати все, що в селян ще остало, і це називається в них: „стригти баранів зі шкурою". А ми, селяне, підстрижім себе самі, бо як не стане шерсти, то бодай шкура буде ціла, а комуністи хай собі стрижуть робітників, а не село. У нас в касарні все переходить на селянський лад; навіть робітники починають виступати проти комуністів і тримати руку з нами. Місто починає також підіймати голову і думати так як ми, селяне, тому думаю, що нам уже не довго терпіти, хоч покищо ми нічого зробити не можемо, бо комуністи тримають навіть нашу зброю під замком і дають в руки тільки на вправах. В касарні де панують комуністи і ми мусимо чекати на щасливіший випадок, який мабуть не далеко".

БОЛЬШЕВИКИ ХОЧУТЬ ВИПРАВИТИ ПОМИЛКУ З ПРИМУСОВОЮ КОЛЄКТИВІЗАЦІЄЮ

БУДУТЬ ПЕРЕВОДИТИ НЕ КОЛЄКТИВІЗАЦІЮ, А КОНСОЛІДАЦІЮ. ТІ, КОТРІ ПРИМУСОВО ПІШЛИ ДО КОЛЄКТИВІВ, МОЖУТЬ ВИЙТИ З НИХ.

МОСКВА (СССР). — Газета „Правда" знову вертається в редакційній статті до справи колективізації сільського господарства. Вона говорить, що не треба вважати повним провалом теперішній стан колективізації, бо те, що писалося про невдачу колективізації, не тичиться виключно всіх колективних господарств, а лише частини їх. Газета далі признає, що дійсно було багато помилок підчас переведення колективізації й що багато навіть бідних та напів заможних селян були позбавлені виборчих прав, а їх майно сконфісковано до останньої курки та гуски.

Тепер уся справа колективізації буде змінена й тим, хто не схоче залишатися далі в колективах, буде дана можливість вийти з них, забравши з собою частку свого майна. Далі буде переводитися не так колективізація, як консолідація окремих селянських господарств для збільшення продукції збіжжа. Примусова колективізація буде замінена на добровільну, щоби в колективних господарствах були лише ті, що цього бажають.

Але проти сільських кулаків політика влади далі буде провадитися незмінно твердо, щоби не допустити до зросту глитайських елементів. „Правда" вважає останній виступ Сталіна з критикою колективізації та зміни політики на селі розумною стратегією.

КРІЗА МОРСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ.

ЛОНДОН (Англія). — Французький міністер Бріян одержав відповідь від англійської делегації, що Англія не візьме на себе жадних міжнародніх нових зобовязань. Це значить, що відкинуто домагання Франції, щоби їй була забезпечена піддержка конферуючих держав на випадок нової війни. Спершу Америка, а потім Англія відмовилися приняти умови Франції, на яких вона погодиться зменшити свою фльоту.

Бріян ще не склав дальшої своєї заяви, очевидно потрібуючи порадитися з Італійцями. Лондонські газети вважають, що кріза досягла свого найвищого ступня й уже можна вважати, що вона покінчиться повною невдачею.

ЗБІЛЬШЕННЯ ВОЄННИХ ФЛЬОТ.

ПАРИЖ (Франція). — Повний провал Бріяна в справі добуття на лондонській конференції забезпечення допомоги Франції на випадок нової війни не викликав тут розчарування, бо й раніше мало хто сподівався на успіх Бріяна в цьому питанню. Навпаки, більшість газет та загальна громадська опінія висловлюють задоволення, що тепер відкрито для Франції шлях до розбудови її фльоти до розмірів, яких потребують інтереси морської оборони володінь країни.

Тут все більше впевняються, що взагалі лондонська конференція приведе до значного збільшення своїх фльот, а не до зменшення, на що скликувано конференцію.

ІРЛЯНДІЯ ПРОТИ РЕЛІҐІЙНИХ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ.

ДУБЛІН (Ірляндія). — Сенат свобідної ірляндської републики ухвалив резолюцію протесту проти релігійних переслідувань у Росії. Підчас дебат над резолюцією було заявлено, що Ірляндці приєднуються до всіх цивілізованих народів, які протестують проти релігійних переслідувань.

ГЕНДЕРСОН УМИВАЄ РУКИ.

ЛОНДОН (Англія). — Міністер закордонних справ Гендерсон заявив у палаті послів, що англійське правительство тепер не думає вживати заходів, щоби спільними силами з иншими державами, які мають своїх представників у Москві, інтервеніювати в справі релігійних переслідувань.

Йому було поставлено питання, чи не думає він разом з иншими державами, які мають свої представництва в Москві, загрозити большевикам, що їх посольства будуть відкликані, коли не спиняться релігійні переслідування.

ҐАНДІ ДОМАГАЄТЬСЯ АРЕШТУВАННЯ.

НЮ ДЕЛІ (Індія). — Ґанді розпочав боротьбу проти Англії активним саботажем, закликаючи Індусів до неплачення податків, а впершу чергу виступаючи проти податку на сіль. У своїй останній промові він заявив, що його прихильники й помічники повинні приготовити себе на ріжні переслідування, муки й смерть у боротьбі за повну незалежність Індії.

Він у ріжних висловах домагався арештування себе англійською владою після того, як кількох його послідувачів та помічників арештовано. Ґанді далі продовжує свій двацятьденний демонстративний похід по Індії. В Бомбею та в инших містах Індії прийшло знову до заворушень та до сутичок з британською поліцією.

ПЕРЕД КРІЗОЮ ПОЛЬСЬКОГО УРЯДУ.

ВАРШАВА (Польща). — Польща стоїть знову перед крізою свого уряду. В соймі готуються до голосування проти міністра робітництва, полковника Прістоля, за дезорганізацію асекурації робітництва. Також будуть голосувати проти міністра народної освіти, Червінського, обвинувачуючи його в масонстві та в тому, що він виступає проти навчання релігії в школах.

Премієр Бартель заявив, що вразі висловлення недовіря цим двом міністрам, він подасться до димісії з цілим кабінетом міністрів. Щоби ратувати ситуацію, центр старається обєднати біля себе більшу силу й переголосувати опозицію до уряду.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕДПЛАТА:	
Three cents a copy.		Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сіті і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$2.75

За оголошення редакція не відповідає.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

З Канади належить висилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.
Oелефон „Свободи": Montgomery 498. Тел. У. Н. Союза: Montgomery 1838.

Адреса: "EVOBODA" P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ЗНАК НОВОГО ЧАСУ?

Републиканський Клюб у Ню Йорку заявився поважною більшістю за відкликання конституційної поправки про прогибіцію.

Сей факт звернув на себе увагу по всему краю. Наперед тому, що сей клюб має велике число людий, визначних на кождому полі та визначних політиків. Далі, бо сей клюб досі все стояв за прогибіцію та публично так заявляв. Ще головніше тому, що ся заява приходить якраз тоді, коли президент Гувер, будьщобудь републиканський провідник під дану хвилю, закликає з Вашингтону до подвоєння зусиль коло виконування прогибіційного закона.

З огляду на те заява републиканського клюбу в Ню Йорку зовсім слушно робить враження важної політичної події. Се, що визначний републиканський клюб зміняє основно своє становище в справі, котру президент Гувер уважає такою основною, показує на глибокі переміни, які діються серед широких кругів населення.

Колись політики великих партій удоволялися вигукуваннями за прогибіцію. Сі вигукування стали з часом видимо фальшивими, коли навіть ті, що так вигукували, далі вживали всяких трунків та дивилися крізь пальці на своїх приятелів, як вони пили.

На місце такої фальшивої тверезости прийшла відтак дволичність. Говорено загальні фрази про потребу прогибіції, але для неї нічого дійсного не зроблено. Се було випливом політиканства. Політикани бачили добре, що справдішної прогибіції нема та що найкраще булоби скасувати цілий прогибіційний закон. Але вони боялися наслідків такої заяви, бо думали, що прихильники прогибіції, всякі загорілі протестантські прічери можуть посунути всею силою проти партії.

Але й се нарешті скінчилося. Стало нарешті широким кругам партій противно оглядатися на загорілих прічерів. Стало їм противно грати ролю, кривити губою, вдавати з себе прихильників того, чого вони були ворогами. Добачили нарешті й політикани, що політиканством можна шкодити й собі й своїй партії. Стали вони приходити до того переконання тому, бо як добрі обсерватори життя довкола себе вони доглянули, що населення вже тратить терпеливість з прогибіцією.

Отсе власне й є головною наукою, яку винесе кождий, хто читав вістку про переміну фронту в Републиканськім Клюбі в Ню Йорку. Ся заява се хоруговка на домі. Коли вона перемінила напрям, у якому вона повіває, то се не лишень значить, що вона повіває в другу сторону. Се значить також, що вітер уже дує в инчу сторону, як він дув передтим.

О. Сновида.

ПЯНА БОЛЬШЕВІЯ.

У попередній статті оповів я, що пише Істраті — як наочний свідок — про положення робітництва в совітській Росії. Тепер хочу дати — на підставі тогож таки наочного свідка — образ „пяної Росії", якою її зробили большевики.

Сі останні люблять хвалитися своїми революційними досягненнями. Коли так, то варто придивитися ближче і їх досягненням в ділі народнього опоювання. Як почалася війна, царське правительство заборонило продаж горівки. **Совітський уряд знову леґалізував алькоголізм.** Але нарівні, так би мовити, з офіційною водкою прийшла — підземна, нелеґальна, так звана „самогонка". Держава певно богато на тім відродженні пянства виграла, але зі шкодою для убогого буджету робітника. „Майже всі наші робітники — доносить один товариш з Томська — пють, особливо під час виплати пенсії. В той день жінки і діти робітників ждуть на них перед фабрикою, щоби відібрати хоч частину „получки", але — навчені досвідом робітники вимикаються неспостережено і просто біжать до шинку" (**„Правда"**, 20. 8. 25.). А ось що пишуть з великого промислового центру — Іваново-Вознесенька: „Вигляд робітничих приміщень нашої фабрики є невідрадний, некультурний і пяний. **Таким він був перед революцією, таким є і досі.** В свята — ґенеральне, колєктивне пияцтво, бійки, соромі́цькі пісні, ножі, а зі старих діти беруть приклад" (**„Правда"**, 17. 3. 25). При тім — „пянство цвите навіть у партійних ячейках і серед комуністичної молоді" (тамже 24 Є.). Кореспондент з Калуги доносить: „У червні продалося в нас 27.674 ведра алькоголю (1 ведро: 12.29 літрів), а в серпні вже 41.854, не рахуючи вина, лікерів і самогонки. Разом з тим розвиваєтьcя апашивство".

Протягом одного року Петербург (Ленінград) випив 1,819,980 ведер горівки, не рахуючи 7-ох міліонів инших напоїв (**„Красная Ґазета"**, 28. V. 27). В текстильній фабриці в Б., коло Москви, всі пють; батьки пяні розбивають все в мешканню, бють жінок і дітий; хлопці вісімлітні теж напиваються, розвиваються хороби (**„Труд"**, 22. V. 27.). **„Красная Ґазета"** повідомляє, що в Петербурзі арештовано на вулицях за пянство 95,000 осіб замісць 2,088 в р. 1923. Велике „досягнення"! 80% пяниць — робітники, 20% — комуністи. **В наслідок того обнижується фактична заробітна платня робітництва під совітським режімом.**

Комісія Ґосплану передбачає „проґресію" від 36 міліонів ведер (1926—7) на 84 міліонів (1930—31) горівки. А ще не треба забувати й самогонки, якої в 1923 р. консумувалося 15 міліонів ведер (**„Большевик"**, 24. IX. 1927.).

На загал, **продукція і консумція алькоголю за пять літ збільшилася на 227% в совітській Росії.**

25% нервових хорів у московських шпиталях, 50% самогубств, 40% венеричних хоріб, 66% злочинів, 74% актів хуліґанства мають за причину алькоголізм. **Четверта частина продуктів, проданих у кооперативах в 1926—7 рр., складається з ріжних напоїв,** тимчасом коли мясо давало лише 10%, цукор 8% і т. д. „Алькоголізм — писав Бухарін — стає загрозою цілому соціялістичному будівництву". В 1926 р. випито більше як на 1 міліярд рублів алькоголю. Неоправдана відсутність у фабриках, **низький рівень видатности праці, кепська якість продукції у великім степені мають причиною горівку** („Правда", 24. IV. 28.). Державний монополь горівчаний приносить совітському буджетові річно 865 міліонів рублів. **„Рабочая Ґазета"** публікує дані Ґосплану, на підставі яких — консумція горівки піднеслася з 387,450,000 літрів в 1926—7 р. на 467,400,000, в 1927—8, на 580,800,000 в 1928—9 р., а досягне 713,400,000 в 1929—30 і 826,400.000 літрів у 1930—31, що представляє 5.8 літрів на голову (в тім числі й дітий). Але й сі цифри відносяться лише до офіційного алькоголю („риковки"), щож до **самогонки, то її консумція досягає до пів міліярда літрів,** отже до 8 літрів горівки припаде разом на голову одного совітського підданого!

На Центр. Викон. Комітеті заявив Ларін, що **з причини пянства тратить індустрія совітська до 1 міліярда рублів річно.**

Ще грізніше розвивається алькоголізм серед молодшої ґенерації. Скінчити з тим всім? На се уряд не зважиться, бо буджет совітського правительства ще в більшім степені як царського будується на горівчанім монополі. На 1929 рік передбачив уряд консумцію 46 міл. ведер (опріч самогонки), а коштує він людність більше як півтора міліярда рублів (**„Правда"**, 5. VI. 29).

І всі ці пияки — іронічно — завважує Істраті — „протестують" (зпід палки начальства) проти китайської „контрреволюції", проти англійської Лейбор Парти, проти соціялістичних „запроданців" Европи, проти Форда і пр. Хочуть дати Европі приклад нового життя!

Висновок Істраті — що деґенерація і спиячення російської людности нічим не стримати, **поки не завалиться совітський режім,** який ціле своє істнування будує на оглуплюванню і моральнім розкладі населення...

ПРОТЕСТ ПИСЬМЕННИКІВ І ЖУРНАЛІСТІВ.

У Празі відбулися 6 лютого перші сходини новоповсталого Т-ва Укр. Письменників і Журналістів. На цих сходинах ухвалили наступні резолюції:

На Україні, в країні завойованій і окупованій, в країні неволі і рабства, визиску, насильства і смерти, в останні часи запанував нечуваний терор проти селян, робітників і трудової інтеліґенції. Цими нещасними жертвами большевицького божевілля переповнюються тюрми, їх висилається в найдальші місця півночі (як Соловки) Сибіру і т. д., розстрілюють за боротьбу з владою, яка в їх же імени претендує ними правити. Під цей шал большевицького безумства підводиться так зв. „нова політика Сталіна" чи „пятилітка", скерована проти українського селянства, робітництва і трудової інтеліґенції, але в першу чергу проти українського хліборобства в імя нібито знищення т. зв. „куляків", проти свободи совісти, проти т. зв. „спеців" і „саботажників". В дійсности на Україні все це скеровано проти національно найсвідомішої частини селянства, робітництва і інтеліґенції, що на своїм прапорі виписали гасло: український хліб, українська продукція, українські гроші, що збіраються з нещасного люду, українське військо — все це для України!

Але в шалові терору найбільше загрожена українська наука, школа й культура загалом. Заарештовується і розстрілюється мозок українського народу, його найсвідоміша частина — інтеліґенція; заарештовуються найактивніші члени Української Академії Наук, на плечах яких спочиває вся наукова праця (академики: С. Єфремов, А. Кримський, Холодний, Жарко) найсвідоміші й найактивніші професори вищих і середніх та народніх шкіл (М. Зеров, О. Гермайзе, О. Дурдуківський, Чернявський, Ганцов, Міяковський, Левченко і багато инших), заарештовуються письменники й журналісти та визначні громадські діячі (Л. Старицько-Черняхівська, Ніковський, Чехівський) і т. д. і т. д.

Нищиться не лише свобода слова і друку, свобода совісти, свобода особи, ці елементарні вимоги людського життя, але навіть свобода думання. Провокація, підозріння й переслідування довели до нового розкладу й занепаду не лише суспільне життя, але навіть школу і родину. Цей найбрутальніший розклад суспільного й приватного життя привів до найжахливішого стану покори, рабства, вислугування один перед другим і повзання у ніг свого пана. (Такий стан цілковитої втрати почуття гідности і чести підтверджують ці „вірноподданіші" промови М. Лозинського, Д. Багалія, М. Вороного, інтервю, резолюції і постанови наукових і шкільних театрально-мистецьких представників, як Юра, Курбас), установ та орґанізацій, спровокованих большевицькою владою та ДПУ і скерованих проти нещасних і невинних жертв безглуздого терору проти найвизначніших Українців. Це є нечуваний приклад в українській історії рабства, хамства, духового занепаду та каріеризму.

Ми, українські письменники й журналісти на еміґрації, усвідомивши той жахливий стан терору, переслідування і смерти, що кровавим маревом закриває всі найкращі здобутки української революції 1917-1918 рр., найвищі цінности, в імя прав людини, його соборного державного і незалежного життя і в імя найвищого і свобідного розвитку його науки, письменства, журналістики й культури загалом, підносимо тут перед цілим культурним світом найрішучіший протест проти того насильства, яке панує над українським народом.

Хай живе свобідний український нарід у своїй самостійній державі!

У своїй хаті своя правда і воля!

Д-р П. Богацький, проф. Л. Білецький, Л. Волохів, д-р Ш. Гомзин, М. Битинський, Ю. Гаевський, М. Григоріїв, Н. Григоріїв, С. Довгань, А. Живтко, інж. Б. Залевський, В. Заєць, д-р Л. Кобилянський, Л. Костарів, проф. К. Лоський, Г. Мазуренко, проф. Любинецький, Т. Монюк, М. Обідний, В. Орелецький, Г. Омельченко, М. Омельченко, М. Павлічук, Я. Рудик, проф. С. Русова, проф. В. Січинський, У. Самчук, д-р П. Тенянко, д-р С. Федорів, С. Черкасенко, О. Чернова, О. Шаповал, д-р М. Шаповал.

В. Будзиновський.

ВЕСЕЛИЙ ДВІР.

Оповідання.

(13)

Не лиш Харину, але й Димецького кортіло не так до веселого двора, як до Олени. Але Олена просила його так часто не заходити до неї, щоби люде заскоро не доміркувалися того, що вони вже змовилися. Сказала йому, щоби прийшов аж в неділю, коли у них будуть ще й инші парубки. Якби до веселого двора пішов Тимкович, що приїхав з новинами, коли ще дотого піде Харина, то й йому Олена не закине, що він звертає на себе увагу зачасто бігаючи до неї. Щоби мати для себе виправдання став тягнути Тимковича і витягнув. Пішли всі три.

Ціла родина і всі три сотники розсілися на веранді. куди ґаздиня приказала принести мід і ріжні бублики. Хрупали, попивали і балакали. Було, як Тимкович предвидів. Оба його товариші, побалакавши з Матковичем, балакали тільки з дівчатами. Не так, щоби один вчепився тільки одної, другий другої. Час до часу мінялися. Матковичева причепилася до Тимковича. Але він помилився, гадаючи, що вона буде мучити його військовими справами та буде випитувати, що діється в кватирі Бруховецького. Вона була хитра баба. Вже по першій розмові з ним зміркувала, що він з бабами, чи тільки з нею, не дуже радо балакає про таке. Її кортіло й Тимковича мати в неділю у себе, отже балакала так. щоби його не відтручувати від себе, а навпаки, приєднати.

Хоч на веранді сиділи всі, не було так, щоби дві особи не могли сказати собі щось так, щоби сього не чула третя. Всі балакали голосно, сміялися, отже був гамір, що тиху розмову заглушував. Олена використувала хвилі гамору. В одній такій хвили, коли гадала, що ніхто не почує, а як вчує яке слово, то не збагне думки, сказала сидячому біля неї Харині:

— Я маму підготовляю. Іде досить добре. Надіюся, що в неділю вже будеш міг побалакати з нею. Будеш у нас в неділю?

— Коли є така надія, то мушу бути.

— Але з сим ділом підеш до мами аж по розмові зі мною, бо мушу тебе навчити, як з мамою балакати. Як в неділю прийдеш до нас, то скажу тобі, де зійдемося, щоби розмовитися без свідків. Мушу також побалакати з Димецьким, щоби його приготовити на се. Хоч гадаю, що він вже остиг і вже думає про Софійку.

— Давби Бог.

— Тепер про се вже не балакаймо.

Точно тесаме Олена сказала Димецькому, що і сього козака ущасливило. Вже не сумнівався, що Олена буде його.

Оба сотники, що мусіли відїздити, стали пращатися. Димецький не відїздив, отже дуже радо був би ще лишився, якби не погляд Олени, котрий казав йому відійти з обома товаришами. З тяжким серцем, але й він попращався. Олена відітхнула.

Оба сотники і Олена дурилися, коли думали, що ніхто нічого не доміркується. Нині вони були під надзором трох пар очей. За ними зорко стежили очи Софійки, Тимковича і старої кухарки, котра приносила мід, печиво, стільчики, лавочки, стирала зі стола окрухи і все без потреби довго крутилася по веранді. Кожде з них, впрочім не знаючи того, що тесаме робить двоє инших, підглядало, підслухувало. Тимкович силкувався виміркувати, в чию сторону хилиться побіда обох тихих суперників. Стару кортіло новими поміченнями поповнити се, що про Олену вже знала. Софійка хотіла знайти розвязку безлічи загадок, які від кількох днів кидалися їй в очи.

До чигиринської поїздки Олени з мамою поведення мачухи не було для неї загадкою. Відколи обі дівчата підросли, найбільшеж від часу, коли до них стали заходити оба сотники, мачуха всякими штучками відсувала Софійку від товариства. Софійка може би бунтувалася проти сего, якби не те, що вона сама воліла усунутися тоді, коли прийшов Осип Димецький. Вона від першого разу зміркувала, що Осипа тягне до Олени, що Олена вже полонила його. Дивитися на те, бути при тім, як ті обоє тішаться собою, і лише собою, Софійка не мала охоти. Мало їй серце краятися, коли бачила се; мав кождий погляд Осипа на Олену бути неначе ножем встромленим в її серце, то воліла, сидячи в пекарни, чи при якій роботі, його цілком не бачити. Була вдячна мачусі, що її усуває. Таке поведення мачухи не боліло її і не було загадкою. Мачуха силкувалася спіймати мужа вперід для власної доньки.

Поїздка мачухи і Олени до Чигирина все те змінила. Мачуха стала для неї сердечніша і тепер до товариства сама тягнула її. Софійка не могла збагнути причини. Або Олена й мачуха махнули рукою на обох сотників, бо знайшли собі якогось третого, або котрогось з тих двох вже так обезпечили для Олени, що Софійчиного суперництва вже не боялися. Розвязка сеї загадки була для Софійки дуже важна, бо сказала би їй, чи Осип вже прикований до Олени і для Софійки вже на віки пропав, чи може він ще вільний і була надія приєднати його собі. Великою загадкою для Софійки було се, що мачуха дала Олені окрему спальню, хоч дівчата все були в згоді і Олена ніколи не показувала охоти відокремитися від Софійки. Найбільшою загадкою було поведення Олени тоді, коли до них прийшли оба сотники. Се поведення було якесь не таке, як до чигиринської поїздки. І поведення обох сотників стало якесь инше. Що між ними і Оленою далі сердечна приязнь, се мусів кождий бачити. Неначе би вирахував і відмірив, Олена стала однаковою для обох і неначеб вирахував і відмірив, оба однакові були для неї. Ніяк не мож було пізнати, котрий з обох Олені миліший, або котрий з них до неї більше чи менше липне. Раніше звичайно бувало, що Олена і оба сотники були собі окремим гуртком в трійку. Тепер Софійка вже ніколи не бачила всі троє вкупі. Як Олена балакала з одним сотником, то другий держався з далека. Так було, хоч оба далі приятелювали. Чудне і для Софійки загадочне було також се, що Олена з одним, то другим, але все окремо, пошушукала десь на боці, в якій закутині саду і потому вони оба держалися з далека від Олени, Олена з далека від них. Се була якась гра, бо потому знов сходилися і знов шушукали.

І з Софійкою оба сотники стали инакше поводитися. Правда, раніше не дуже мали нагоду балакати з нею, бо вона більше пересиджувала в пекарни. Але хоч коли мали нагоду, майже не помічували її. Тепер і се змінилося. Як не один, то другий причіпалися до неї та весело і приязно балакали з нею. Для неї було загадкою, се, що оба сотники тепер балакали з нею богато більше, як з Оленою.

— Що все те значить?

Щоби всі ті загадки розвязати, Софійка рішилася ліпше як дотепер дивитися на все, що кругом неї діється, та по змозі й підслухувати розмови. Вона й підслухала кінцеві розмови Олени з обома сотниками. Кождого слова не вчула і не все зрозуміла. Всеж таки виробила собі таку гадку:

— Олені освідчилися оба парубки, один потай одного. Вона, без серця, щоби лиш віддатися, зробила надію одному і другому, але сама рішитися не хоче, полишаючи вибір мамі. Господи! Коби хто побалакав з мачухою і підхвалив Харину. Може би вона його вибрала для Олени. Тоді Осип лишивсь би вільний, була би надія приєднати його собі.

Найліпше було би побалакати про се з батьком, але вона про такі річи з батьком ще не балакала і соромилася. Подумала, що се найліпше зробила би стара кухарка. Батько навидів її і від старої нераз приняв якусь пораду чи науку.

— Побалакаю зі старою і вишлю її до батька.

Пішла до пекарні. Кухарка була сама. Софійка покрутилася, сіла біля старої і забалакала:

— Як, бабуню, гадаєте? Котрий для Олени був би ліпший: Харина, чи Димецький? Міркую, що вони оба побиваються за нею.

(Далі буде).

— Знаєш, Івасю, твій вуйко дістався був нині під колеса авта...

— Так? А якої марки було те авто?

Що її цікавить.

Товста жінка переводить відтовщуючу курацію. До її мешкання стукає прошак. Жінка отвирає.

Прошак: Подайте цента нещасному! Я вже третій день нічого не їм.

Пані: Так? А скільки ви за той час утратили на вазі? Це мене найбільше цікавить.

—o—

Лікар (до ученика): Де чуєшся недобре, хлопче?

Ученик: В школі, прошу пана доктора.

—o—

Батько (читає ґазету): „Наш часопис вийде на свята в скількости 25 тисяч примірників".

Син: Коли ж тато прочитає це все?!

СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ.

Свято Української Музики влаштовано в Ню Йорку з рамени Українсько-Американського Музичного Товариства, Зєдинені Українські Хори, в память 116 річниці уродин нашого ґенія Тараса Шевченка.

Гарна саля Вашинґтон Ірвінґ Гай Скул була заповнена. Прибуло около 1,500 осіб. Програма була зложена уміло і дійсно зі смаком, не задовга й виключно українська.

Піднеслася завіса. Сцена переповнена. Голови — головки, як маківки! Понад 300 співаків. Більше було би і не помістилося. Бесідник п. В. Ґела розповів по анґлійськи про життя і значіння Шевченка для Українців, подав ціль Музичного Товариства й представив публиці сімох заслужених діріґентів, яких працею влаштовано цей Концерт. Це панове: Т. Каськів, А. Ґела, М. Фатюк, Й. Буката, С. Грабар, В. Мельничук і П. Шавінський. Всі вони походять з нюйорського округа. Всіх їх витано дуже сердечно.

Діріґентом Хорів на Концерті був проф. Михайло Гайворонський, душа цього Концерту.

Його публика витає з ентузіязмом. Він починає Концерт „Заповітом". Слухачеви, що почув безсмертні слова пророка з 300 уст, тиснуться сльози і він піддається мимоволі силі рідного слова.

На фоні тої маси людей п. Штембер виконував у свойому зі смаком і блеском опрацьованню для фортепяну „Думку-Шумку" Лисенка. Ця сама собою не сильна композиция робила в інтерпретації такого пяніста враження на публику і точку п. Штембера треба назвати одним з найбільше шляхотних моментів програми. Шкода, що така доля інструменталіста, що його музика не має слів, але здавалося, що наша публика без слів розуміла оцю музику. Було би добре „Думку-Шумку" Лисенка в опрацьованню Штембера видати: це був би добрий вклад в нашу фортепянову літературу.

„Думу" Гайворонського, яка так гарно підходила до свята, відспівав п. М. Карлаш. Припала вона до вподоби публиці, як і „Безмежнеє поле" Лисенка. Якби було остало на тім, що було зазначене в програмі, то всьо було би гаразд. Та п. Карлаш додав наддатки, вже після свойого власного уподобання. І от почули ми на великім і так поважно заранжованім концерті того рода пісні як „Ой джиґуне", в такій перерібці, яка не має нічого з дійсним артизмом. Дотого артист робив ріжні міни, вихиляси і викрутаси, як у водевілю чи на виставі якоїсь „малоросійської" комедії. Наддатки Карлаша не тільки що не відповідали цілком духови і характерови свята: вони були прямо зневагою свята. Замісць українських народних пісень ми чули салдатщину з закраскою московських частушок, з їх простацтвом у сенсі й доборі вульґарних слів.

Прямо годі уявити собі, щоби на святі Шевченка можна було почути пісню про... бугая. А воно так дійсно було.

Але цей прикрий інцидент загладив виступ жіночого хору. Бож Лисенка „Від стрічечки до стрічечки" таке гарне і таке чарівне! А якому Українцеви не пішли мурашки по шкірі, почувши Стеценка могуче „Вкраїно Мати", відспіване гуртом зпонад 300 співаків.

Другу часть розпочав жіночий хор дуже милою композицією Гайворонського „Вечір" до слів Шевченка. „Козацька пісня" Стеценка на мужеський хор дуже сильна. Це марш Героїв.

Кождий виступ пані Гребінецької є естетичним пиром. Першоклясне виконання, а особливо, чого неодному можнаб від неї учитися, се почуттє гідности: нема наміру за всяку ціну подобатися. Обі композиції Кудрика, мимо того, що дуже гарні і благородно опрацьовані, не є того рода, щоб могли зробити громове враження. Але вони дуже подобалися, бо співані були так щиро, що мусіли захопити серця слухачів. Публика витала не тільки добру співачку, але й свідому Українку.

Милою несподіванкою був дебют п-ни Люби Каськів в „Сонатіні в старому стилю", Гайворонського. Згадана Сонатіна є дуже гарним придбанням для нашої бідної скрипкової літератури, а особливо вибивається красою лінії II. часть. Варта її поширити і назвати суїтою, додавши ще якісь контрастуючі части. Виступ панни Каськів можна назвати подвигом, як взяти під увагу, що прийшлося грати в окруженні такої маси людей в горячі, де з нїякої скрипки не можна би видобути тону. Всетаки вона дуже прилично і гарно виконала відограні композиції і завоювала собі симпатію публики своєю грою і гарною появою.

На сцену вийшов п. В. Ґела й заявив, що між публикою находиться Олександер Кошиць і бажає сказати кілька слів. Пан Кошиць заявив, що він нічого не знав, що тут в Америці повстало Музичне Товариство, яке веде таку велику роботу. Почувши про концерт, він навіть не хотів іти послухати, бо був певен, що не почує нічого серіозного. Але почувши отсей виступ, він почуває себе цілком схвильованим, бо ніколи не уявляв собі, щоби тут в Америці можна було влаштувати того рода концерт української пісні нашими власними, нефаховими співацькими силами.

Піснею Людкевича „Далека Ти, а близька нам" закінчено це величаве свято. Публика була захоплена, бо побачила нашу силу й наші великі таланти.

На конець згадаю ще про хори з Нюарку, Йонкерс, Джерзи Сіті, Перт Амбою, Бейони, Елизабету й Картерету й їхніх діріґентів. Велика їм честь за те, що зрозуміли вагу своєї культурної місії. Велика вдяка діріґентам за їх труди.

Але особливо треба піднести працю композитора й діріґента Михайла Гайворонського. Його працю оцінила й публика на Концерті, сердечно витаючи його за кождим виступом.

Хори звуково не могли ще бути ідеалом, але дали все, що тільки можна було від них добути. Їх виступ був дійсно імпозантний. Це добра й велика заохота до дальшої праці й до дальших виступів. Почувши їх спів, аж хочеться кликнути: Ще не вмерла козацька мати!

Роман Придаткевич.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

PHILADELPHIA, PA.

Join Ladies Auxiliary of the Ukrainian Legion.

The last dance before the start of the Easter Lent was held in Philadelphia Ukrainian Hall, 847 N. Franklin St., March 2, 1930, under the auspices of the "Ladies Auxiliary of the Ukrainian Legion," organized here in Philadelphia, February 2, 1930.

The purpose of said organization is to work together with the "Ukrainian Legion" (Стрілецька Громада) in performing their duties as well as to keep our women and girls in close touch with the military and social life of Ukrainians here and on the other side. The most important function is to help the disabled War Veterans of the Ukrainian Army, and also to help the poor orphans, whose fathers fought bravely to the last and gave their all for their and our country. Should not such a great sacrifice bind us with at least some kind of duty and make us feel indebted to them?

Therefore, from our first little benefits from the dance, our organization voted on sending $50.00 to Europe, enough funds to give 10 poor little orphans a vacation out in the camp for three weeks. It is a very small amount in comparison to what we would like to give, but we hope shortly to get the support of many more members; strenghten our organization, and thus be of greater help.

Our next step is to prepare an annual banquet, around May, for the Ukrainian Veterans from all over the United States and their distinguished guests, who will hold their Annual Convention at that time in Philadelphia, and as we will need great help from our Ukrainian Women and Girls, we appeal to you all, all who feel they would like to help such a great cause, to join our organization, and if such organization is not organized in your town of residence, organize a branch of your own. For detailed information as to membership, duties, constitution etc. write to:

Ladies Auxiliary of the Ukrainian Legion,
Box 578,
Philadelphia, Pa.

For those that reside in Philadelphia, and the vicinity, please be adviced that our monthly meeting will be held Sunday, March 16, 1930, 4.30 P. M., at 847 N. Franklin St., and that all are cordially invited to attend.

Gloria Kinash Gallan, Pres.

— Колиб я тому двацять літ мав був такий розум, як нині маю, то я відбув би був мандрівку довкола світа.

— А щож би робила за той час ваша жінка?

— Жінка? Таж я був би без жінки!

Прошак: Ласкавий пане, поможіть чоловікові, якого знищила власна жінка своєю марнотратністю! Довела до прошацької торби!

Господар: Маєте тут пятьдесять центів, але заждіть хвилиночку! Я хотів би, щоби вас побачила моя жінка.

МІТИНҐИ ВІДДІЛІВ У.Н.СОЮЗА

ДЖЕРЗИ СИТІ, Н. ДЖ. Бр. св. Івана Хрестителя, від. 270, повідомляє всіх своїх членів і членкинь, що місячний мітинг відбудеться в неділю, 16 березня (марта) в год. 6 вечером, в гали під ч. 54 Van Wingle Ave. Довгуючих членів проситься вирівнати свої залеглости, бо в противнім разі будуть суспендовані. — М. Баран, пр.; И. Жарський, кас.; Н. Пігура, секр.

ДЖЕРЗИ СИТІ, Н. ДЖ. Бр. св. О. Николая, від. 4, повідомляє своїх членів, що місячний мітинг відбудеться в суботу, 15 березня, точно в годині 7-мій вечером. Проситься членів явитись на означений час, а довгуючих проситься вирівнати свої залеглости, бо в противнім разі будуть суспендовані. Мітинг відбудеться в Народнім Домі, 72 Моріс ул. — Иосиф Крайник, предс.; Василь Гліва, кас.; Семен Кусень, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Бр. св. Володимира, від. 130, повідомляє всіх своїх членів місцевих і позамісцевих, що місячні збори відбудуться в суботу, 15 березня, точно в годині 8-мій вечером, в Укр. Нар. Домі, 217 Іст 6-та вул. Обовязком є кождого члена явитись на зборах, бо є важні справи до полагодження. Пригадується інтересованим членам, щоби привели з собою нових членів, будемо принимати (без вступного) до Бр. і У. Н. Союза. Довгуючі члени повинні вирівнати свої належитости на сих зборах. — Ник. Марків, рек. секр.

НЮАРК, Н. ДЖ. Бр. св. Івана Хрестителя, від. 76, постановило на мітингу дня 2. березня (марта) змінити день і місце відбування мітингів. Перше мітинги відбувалися в першу суботу по 10-тій, а від тепер у першу неділю по 10-тім. Вони будуть відбуватися в церковній гали, 35 Мортон Ст., в годині 1-ій пополудни. — Олекса Витязь, рек. секр. 59-60

НЮАРК, Н. ДЖ. Бр. св. Петра і Павла, від. 27, повідомляє, що слідуючий мітинг відбудеться 16 березня, в годині 3-тій пополудни в звичайнім місци під ч. 93 Van Buren St. Проситься всіх членів прийти на мітинг в означенім часі, бо є до полагодження важні справи. Не явившийся член заплатить 1 дол. кари. — С. Лавровський, предс.; М. Кушнір, секр.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА. Тов. ім. Івана Франка, від. 83, повідомляє всіх своїх місцевих і позамісцевих членів, що мітинг відбудеться в неділю, 16 березня, в годині 1-ій пополудни, в домі Тов. Горожан, 847 N. Franklin St. Проситься всіх членів прибути на сей мітинг, бо є важні справи до полагодження, а також недокінчена важна справа, яка мусить бути полагоджена сього мітингу. Довгуючих членів проситься вирівнати свої належитости. Кождий член має досить своїх знакомих, які еще не належать до У. Н. Союза, тож проситься привести зі собою на мітинг. В У. Н. Союзі є кілька родів обезпечень до вибору. — П. Кобільник, голова; М. ..ончак, скарб.; Ілько Савчин, писар.

ЕЛІЗАБЕТ, Н. ДЖ. Бр. св. Арх. Михаїла, від. 142, повідомляє всіх своїх місцевих і позамісцевих членів, що мітинг квартальний відбудеться в суботу, 15 березня, в годині 7-мій вечером, в галі У. Н. Дому, 214 Фултон Стр. Обовязком є кождого члена прибути на сей мітинг, бо є дуже важні справи до полагодження. Не явившийся член заплатить кару після статута. Хто хоче вступити в члени нашого Братства і У. Н. Союза хай прийде на сей мітинг. Не зволікайте, бо завтра може бути запізно. — Я. Лещак, предс.; П. Остапчук, секр.

МЕНВІЛ ПАРК, Н. ДЖ. Бр. св. Михаїла, від. 328, повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться в суботу, 15 березня, в годині 7.30 вечером, в домі тов. И. Яроша. Проситься всіх членів явитис на означений час, бо є важні справи до полагодження. — Лука Возьний, предс.; Петро С. Вакульський, секр.; Іван Скорний, кас.

Що йому псує бизнес.

Прошак: Може пані подарували би мені яку пару старих черевиків.

Пані: Таж маєте на ногах цілком добрі черевики...

Прошак: Саме в цьому справа! Вони мені псують бизнес!

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

УКРАЇНСЬКА КОЛЬОНІЯ.

Богато тепер говориться про безробіття. І кождий робітник бачить, що дійсно важко жити, бо важко дістати працю. А особливо важко жити по великих центрах. І от тому Українці повинні звернути, на мою думку, більшу увагу на українські фармерські кольонії.

Мені доводилося бути недавно в такій українській кольонії в Мілвіл, Ню Джерзи, яку кольонізує від 20 літ наш громадянин Василь Матолич. Я приглянувся життю наших фармерів і бачу, що вони живуть добре і здорово. Я побачив, що такі кольонії є для нас дуже пожиточні ще й з національного боку, бо там Українці жиють разом і можуть задержати свою мову, звичаї і обичаї довше як по містах, де національно пропадають серед чужинецьких груп. Та найважніше для нашого робітника це, що в такій кольонії він може мати забезпечений варстат праці й то такий, до якого звик у старім краю і який любить. Земля там добра й родюча й дає добрий зиск. Тому добре було би, щоби та кольонія зросла. Тепер вже є тут около 150 українських родин, а є ще місце на яку тисячу. От тоді була би це величава українська кольонія.

Григорій Демкович,
Перт Амбой, Н. Дж.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ